

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a dr. Zamaróczy Tibor ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Sarkantyú Lajos ügyvéd) által képviselt **alperes** ellen **jogalap nélküli gazdagodás visszafizetése** iránt a Komárom-Esztergom Megyei Bíróságnál 4.P.21.294/2008. szám alatt indult és a Győri Ítéltábla Pf.V.20.170/2010/5. számú ítéletével befejezett perében a másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán 2011. november hó 15. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Győri Ítéltábla Pf.V.20.170/2010/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 100.000 (Egyszázezer) Ft felülvizsgálati perköltséget és az államnak az adóhatóság felhívására 448.600 (Négyszáznegyvennyolcezer-hatszáz) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint 2004. év elejéig az alperes töltötte be a felperes elnöki tisztét. Az alperes az 1990-es évek közepétől több alkalommal nyújtott kölcsönt a felperesnek, ennek során nem tartották be a szervezetekről szóló 1992. évi I. törvény 54. §-ában írt rendelkezéseket, illetőleg megszegték a felperesi szervezet alapszabályát is. Az alperesnek ebben az időszakban több gazdasági társasága volt (köztük a többségi tulajdonában álló H Kft. is), amely társaságok több szerződést kötöttek a felperessel abban az időben is, amíg az alperes a felperesi szervezet elnöke volt. 1990. február elsejétől 2004. december 16-ig a felperes pénzügyi vezetője és pénztárosa G G-né volt, aki 1999. január 21-én egy

számítást végzett (1/A/10.), amelyben kimutatta, hogy a felperes az alperestől 1996. október 10-e és 1998. július 15. között négy tételben, összesen 11,000.000 Ft-ot vett át, amely összeg után a felperesnek 3,265.625 Ft kamattartozása gyűlt fel. A fenti kamatot az 1999. január 21-én kiállított kiadási pénztárbizonylat szerint az alperesnek készpénzben megfizette. A 11,000.000 Ft tőkére teljesítés nem történt.

Az 1999. február 1-én kötött kölcsönszerződéssel az alperes 15,000.000 Ft kölcsönt nyújtott a felperesnek azzal, hogy a kölcsön összegét a szerződés aláírását megelőzően már átadta a felperes részére. A felperes ugyanezen a napon az összegről egy nyugtát állított ki, amelyben az összeg átvételét igazolta, ugyanakkor 15,000.000 Ft-ról egy bevételi pénztárbizonylat is kiállításra került az összegnek a felperes pénztárába történő befizetéséről. A kölcsönösszeget a felperes 2000. február 29-én visszafizette, és megfizette az 1999. február 1. és 2000. február 29. között felgyűlt 3,242.250 Ft kamatot is.

A 2000. január 4-én kötött kölcsönszerződéssel az alperes 2000. december 31-i lejáratra 26,000.000 Ft kölcsönt nyújtott a felperesnek. A felperes a tőketartozást részletekben részben késedelmesen 2001. június 11-ig visszafizette, nem fizette meg azonban a 26,000.000 Ft után járó 9,066.769 Ft összegű kamatot.

A 2000. március 2. napján kötött kölcsönszerződéssel az alperes 10,000.000 Ft hitelt nyújtott a felperesnek 2001. március 1-ig lejáratra évi 10 % ügyleti kamat felszámítása mellett. A felperes két részletben még a lejárat előtt összesen 10,000.000 Ft tőkét az alperesnek visszafizetett, 304.943 Ft kamattartozása fennmaradt.

A 2001. január 11-én kötött kölcsönszerződéssel az alperes 50.000 USD (14,252.606 Ft) kölcsönt nyújtott a felperesnek 2002. december 31-i lejáratra évi 12 % ügyleti kamat felszámítása mellett. Az összeg átadására banki átutalás formájában 2001. február 26-án került sor. 2001. december 31-i dátummal a felperes és az alperes között egy kölcsönszerződés megszüntetése iránti megállapodás jött létre, amely szerint a felperes 14,252.606 Ft összeget készpénzben visszafizetett az alperesnek, az összeget a 2001. december 31-én kiállított sorszámú kiadási pénztárbizonylaton az alperes átvette, ezt aláírásával igazolta. A kölcsönszerződés megszüntetése iránti megállapodásban az alperes a kölcsönösszeg után járó kamatokról lemondott.

2001. december 14-én az alperes 5,000.000 Ft-ot, 2002. szeptember 16-án pedig további 1,500.000 Ft-ot utalt át a felperes számlájára anélkül, hogy ezen összegekre kölcsönszerződést kötöttek volna. A felperes a fenti összegeket visszafizette, nem fizette meg azonban az 5,000.000 Ft után járó 69.013 Ft, valamint az 1,500.000 Ft után

járó 82.273 Ft kamatot.

A felperes 2003. április 7-én 12,000.000 Ft-ot, 2003. április 14-én 1,000.000 Ft-ot, április 29-én 1,000.000 Ft-ot és május 5-én 1,000.000 Ft-ot, végül 2003. július 9-én 2,000.000 Ft-ot mindösszesen 17,000.000 Ft-ot utalt át az alperes számlájára. A 17,000.000 Ft átutalása az alperes mint a felperes elnökének utasítására történt.

A felperes módosított keresetében az alperest 17,000.000 Ft tőke, ennek késedelmi kamata, valamint a perköltségek megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a jogalap nélküli gazdagodásra vonatkozó, a Ptk. 361. §-ára alapította. Hivatkozott arra, hogy az alperes mint a felperes volt elnökének utasítására történt 2003. április 7. és 2003. július 9. között 17,000.000 Ft átutalása az alperesnek jogalap nélkül.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy közöttük és a felperes között nem négy, hanem hét kölcsönszerződés jött létre, ugyanis 1996-tól 1998-ig bezárólag négy tételben 11,000.000 Ft kölcsönt nyújtott a felperesnek, amelyet a felperes nem fizetett vissza. Nem vitatta a 15,000.000 Ft tőkeösszeg kamatokkal együtt történő visszafizetését, a 26,000.000 Ft kölcsönösszeg, valamint a 10,000.000 Ft kölcsön kamatok nélküli visszafizetését. A 2001. január 11-i kölcsönszerződéssel kapcsolatban előadta, hogy a szerződés megszüntetéséről szóló megállapodás színlelt volt és 2001. december 31-én, annak ellenére, hogy a kiadási pénztárbizonylatot aláírta, valójában nem vette át a 14,252.606 Ft kölcsönösszeget, és nem mondott le a késedelmi kamat igényéről sem. Állította, hogy ennek a kölcsönnek a visszafizetésére később kerül sor a 2003. április 10-i 12,000.000 Ft-os átutalás ennek a törlesztésére szolgált, így állítása szerint még további 2,252.606 Ft tőke és kamattartozása áll fenn az alperesnek. Az 5,000.000 és az 1,500.000 Ft összeg vonatkozásában azt adta elő, hogy ezek tényleges kölcsönök voltak, amelyek visszafizetésre kerültek, az alperes azonban nem fizette meg az erre járó kamatokat. A ki nem fizetett tőkére és kamatokra vonatkozóan beszámítási kifogással élt.

Az első fokon eljáró Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a 4.P.21.294/2008/32. számú ítéletében kötelezte az alperest a felperes javára 7,477.002 Ft, az egyes összegek után járó késedelmi kamatok, valamint 299.200 Ft elsőfokú perköltség megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A Győri Ítéltábla az alperes fellebbezése, a felperes csatlakozó fellebbezése folytán hozott Pf.V.20.170/2010/5. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított

tényállást azzal a helyesbítéssel fogadta el, miszerint az alperes nem állította, hogy 1999. január 21-én nyújtott a felperesnek 11,000.000 Ft kölcsönt, e helyett a tényállítás az volt, hogy 1996. október 10. és 1998. július 11. között történt a 11,000.000 Ft kölcsönösszeg átadása, amelyet a felperes nem fizetett vissza. Állította, hogy ennek a kölcsönnek semmilyen összefüggése nem volt az 1999. február 1. napján 15,000.000 Ft-ra kötött kölcsönszerződéssel. Ezzel szemben a felperes azt állította, hogy nem történt önállóan 15,000.000 Ft kölcsön nyújtása, hanem a korábbi 11,000.000 Ft kölcsönre és késedelmi kamataira vonatkozó kölcsönszerződést újították meg a felek (prolongálás) és ennek folytán kötötték meg 1999. február 1-én a kölcsönszerződést 15,000.000 Ft-ra.

A másodfokú bíróság elfogadta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, miszerint nem volt szó két önálló kölcsön nyújtásról, hanem a 11,000.000 Ft és az ezután számított késedelmi kamat került át az 1999. február 1-én kötött új kölcsönszerződésbe. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által okszerűen mérlegelt bizonyítékok mellett az a körülmény is alátámasztja az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy 1999. január 21. és február 1. között mindössze 10 nap telt el, az egymáshoz nagyon közeli időpontokban kelt okiratok alátámasztják, hogy a felperes ténylegesen 11,000.000 Ft kölcsönt kapott az alperestől, amelyet belefoglaltak a 15,000.000 Ft összegű kölcsönbe. Alperes a 11,000.000 Ft összeget és járulékait a per megindításáig nem kérte a felperestől, semmiféle adat nem merült fel arra, hogy a perindításig ennek az összegnek a visszafizetését igényelte volna. Egyébként az 1999. február 1-én kelt kölcsönszerződésben rögzítették a szerződő felek, hogy a kölcsön összegét a szerződés aláírását megelőzően az alperes már átadta a felperesnek. Annak pontos felderítésének, hogy a 11,000.000 Ft-os megállapodás megújítására 1999. február 1-én milyen számítási mód alapján került sor és hogyan jött ki a 15,000.000 Ft-os kölcsön, a jogvita mikénti elbírálása szempontjából nem volt jelentősége, mivel a 15,000.000 Ft-ot kamataival együtt a felperes az alperesnek visszafizette.

A 2001. január 11. napján létrejött USD kölcsönszerződés kapcsán ugyancsak elfogadta az elsőfokú bíróság megállapításait, miszerint ezt a kölcsönt 2001. december 31-én a felperes az alperes részére visszafizette. A kölcsönszerződés felbontása a felek között megtörtént, az alperes lemondott az ügyleti kamatról, arra nézve pedig, hogy a szerződés felmondása és az ügyleti kamatra történő lemondás színlelt lett volna, semmiféle bizonyíték nem merült fel. Mindezeket figyelembe véve találta helyesnek az elsőfokú bíróság elszámolását és az alperes 7,477.002 Ft-ban és járulékaiban, valamint a perköltségekben való marasztalását.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a kereset

elutasítását, valamint a perköltségei megítélését kérte.

A másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést a Pp. 206. §-ában, valamint a Ptk. 207. §-ának /4/ bekezdésében és 361. §-ának /1/ bekezdésében foglaltak megsértésében jelölte meg.

Előadta, hogy az eljáró bíróságok a tényállást helytelenül állapították meg, az ítélet iratellenes, okszerűtlen és logikai ellentmondásokat tartalmaz, a bizonyítékok helytelen mérlegelésével jutottak helytelen jogi következtetésre.

Az eljáró bíróságok két szerződés tekintetében tévedtek.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy 11,000.000 Ft és ezután számított késedelmi kamat a szerződés megújítása folytán került az 1999. február 1-én megkötött kölcsönszerződésbe, azaz a 15,000.000 Ft kölcsön folyósítására ténylegesen nem került sor. Tévesen állapították meg, hogy a 11,000.000 Ft tőke után számított 3,265.625 Ft kamatot felperes az alperesnek kifizette, ehhez hozzáadták a 11,000.000 Ft fennálló kölcsöntőkét és ezt a két összeget kerekítették fel 15,000.000 Ft-ra és foglalták azt az 1999. február 1. napján kötött kölcsönszerződésbe.

A 11,000.000 Ft után 1999. január 21-ig felgyűlt kamatokat összesen 3,265.625 Ft-ot a felperes az alperesnek kifizetett, erről kiadási pénztárbizonylat áll rendelkezésre, így ez utóbbi kamatot semmiképpen sem foglalhatták a felek a február 1-i kölcsönszerződésbe.

Az alperes a kölcsönszerződés mellett az 1999. február 1. napján kelt nyugtával bizonyította, hogy a felperes 1999. február 1. napján a 15,000.000 Ft kölcsönt ténylegesen átvette, tehát a fenti bizonyítékok igazolják, hogy 11,000.000 Ft-on túl további 15,000.000 Ft-ot kölcsön címen az alperes a felperesnek átadott. Semmi sem igazolta tehát, hogy a 11,000.000 Ft-ot és annak kamatait újították volna meg a felek az 1999. február 1. napján kötött szerződéssel.

Vitatta, hogy a 2001. január 11-i kölcsönszerződéssel átadott 14,252.606 Ft összegű kölcsönt a felperes az alperesnek 2001. december 31-én visszafizette volna. Állította, hogy az elsőfokú bíróság az idevonatkozó bizonyítékokat tévesen értékelte. Ami megállapítható volt, hogy Sz J revizor 2002. áprilisában pénzhiányát állapította meg a felperesnél, olyan aláírás nélküli kifizetést tanúsító okiratokat talált, amelyek fiktívek voltak, a H Kft-nek 15,000.000 Ft tartozása nem állt fenn a felperessel szemben. A felperesnél számvitelileg meg kívánták szüntetni a pénzhiányt, ezért írták alá 2001. december 31-i dátummal a színlelt okiratot, amely azt a látszatot kelti, mintha az alperes részére a 14,252.606 Ft-ot visszafizették volna, illetőleg az ügyleti kamatról lemondott volna. Ezzel a színlelt ügylettel rendezték számvitelileg a felperesi szövetkezetnél mutatkozó pénzhiányt, anélkül azonban, hogy a 14,252.606 Ft összegű kölcsön visszafizetésére valóban sor került volna. A kölcsönszerződés színlelt voltát igazolta, hogy a

felek a kölcsönszerződést 2001. január 11. napján kötötték 2002. december 31-i lejáratra, tehát semmi sem indokolta, hogy 2001. december 31-én az ügyletet felszámolják. A felszámolás valójában arra az időpontra esik, amikor a felperesi szövetkezet pénzügyi hiányosságait feltárták. A H Kft-nek 15,000.000 Ft-os tartozása nem állt fenn a felperessel szemben, így téves az a következtetés, hogy az alperes úgy fizette volna meg a H Kft. tartozását, hogy a tartozás elengedése fejében a saját, felperessel szembennálló követeléséről és annak ügyleti kamatáról lemondott volna.

Döntő jelentőségűnek tartotta a T-on 2005. január 17. napján keltezett, a felperes részéről az alperes jogi képviselőjének címzett válaszlevelet, amelyben a felperes azt rögzítette, hogy a 2003. április 7. napján átutalt 12,000.000 Ft összeg részteljesítés volt a 14,252.606 Ft összegű tartozásra, ez a ténybeli elismerés önmagában bizonyítja, hogy 2001. december 31. napján a felek által aláírt kölcsön megszüntetési szerződés színlelt szerződés volt. A fenti levelet G G-né a felperes nevében cégszerűen írta alá, ekkor nevezett a felperes elnöke volt. Ez az elismerés meggyőzően bizonyítja, hogy a kölcsönszerződés megszüntetése 2001. december 31. napján színlelt volt, így a felperes által érvényesített követelés a kamatok és a fenti összeg beszámításával alaptalanná vált.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérte.

.--.--.--.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül és azt a felhozott okokból nem találta jogszabálysértőnek.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében elsősorban a Pp. 206. §-ának megsértését állította. A felülvizsgálati eljárásban, mint rendkívüli jogorvoslati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének csak rendkívül szűk körben, akkor van helye, ha az eljáró bíróságok a bizonyítékokat okszerűtlenül, a logika alapvető szabályaival ellentétesen mérlegelték, vagy a megállapított tényállás iratellenes.

A másodfokú bíróság ítélete mentes a felsorolt hibáktól. Az eljáró bíróságok a bizonyítékok nem iratellenes, nem okszerűtlen mérlegelésével fogadták el a felperes előadását, miszerint az 1999. február 1-én kötött kölcsönszerződésben korábbi, 1996. október 10. és 1998. július 15. közötti megállapodásokban foglalt 11,000.000 Ft kölcsön került prolongálásra és nem került külön átadásra a szerződésben írt 15,000.000 Ft a felperes részére.

Az tény, hogy a 11,000.000 Ft-nak 1999. január 21-ig felmerült 3,265.625 Ft kamata a szakértői vélemény, valamint az 1999. január 21-én kiállított és az alperes által is aláírt kiadási pénztárbizonylat tanúsága szerint az alperes részére kifizetésre került, így nem volt annak indoka, hogy a már kiegyenlített tartozást a 15,000.000 Ft-ról szóló kölcsönszerződésben a felperes fennálló tartozásaként prolongálják. G G-né tanú viszont a 2009. június 3-án tartott tárgyaláson állította, hogy bár a 3,265.625 Ft kamat kifizetése az alperes részére ténylegesen megtörtént, a 15,000.000 Ft-ról szóló kölcsönszerződés megkötésekor ezt az összeget is figyelembe vették, így a 11,000.000 Ft tőkét és kamatokat foglalták a 15,000.000 Ft-os kölcsönszerződésbe akként, hogy az összeget 15,000.000 Ft-ra kiegészítették. A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint nem volt annak akadálya, hogy az alperes a már felvett kamatot visszaszolgáltassa, avagy a fennálló 11,000.000 Ft kölcsönt 4,000.000 Ft-tal egyéb módon kiegészítse, így a 11,000.000 Ft után járó kamat alperes részére történő kifizetése nem zárja ki a 11,000.000 Ft korábbi kölcsön prolongálását.

E körben az eljáró bíróságok, nem iratellenesen, nem a logika szabályait megsértve mérlegelték a rendelkezésre álló egyéb, még nem hivatkozott bizonyítékokat. Így azt, hogy az alperes a fizetési meghagyás ellen benyújtott ellentmondásában hivatkozott először a 11,000.000 Ft felperesi tartozás fennállására továbbá arra, hogy erre a tartozásra miközben a többi tőkét kiegyenlítették, nem számoltak el törlesztést, holott ez volt a legterhebb, évi 20 %-kal kamatozó tartozás. Az alperes 7/A/10. sorszám alatt csatolta a felpereshez 2005. november 4-én keltezett egyezségi ajánlatát, amelyben kijelentette, hogy amennyiben a felperes két részletben hajlandó 4,000.000 Ft-ot részére megfizetni, úgy a közöttük fennálló pénzügyi követeléseket lezártnak tekinti. A fennálló pénzügyi követelések alapját képező szerződésként az 1991. február 1-én, a 2000. január 4-én, 2000. március 2-án és 2001. január 11-én kötött kölcsönszerződéseket jelölte meg, szót sem ejtett az 1996-1998. között keletkezett és rendezetlen 11,000.000 Ft kölcsöntartozásról. A 7/A/9. sorszám alatt csatolt 2005. március 2-án kelt, a felpereshez címzett levelében visszamenőleg gépbérleti díj, építőanyag és gázolaj ellenértéke tekintetében jelentett be igényt a felperesnél, a 11,000.000 Ft-os kölcsönkövetelése itt sem került szóba.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint a rendelkezésre álló okiratok (nyugta, bevételi pénztárbizonylat) sem egyértelmű bizonyíték arra, hogy a 15,000.000 Ft-nak a 11,000.000 Ft-tól független átadása a felperes részére valóban megtörtént. Az alperes hivatkozott az 1999. február 1-én kiállított nyugtára, amelyben a felperes elismerte a 15,000.000 Ft átvételét. A fenti nyugtán kívül azonban kiállításra került a felperesnél egy bevételi

pénztárbizonylat (alperes által is aláírva), amely a követelés alapját képező pénzügyi bizonylatnak tekintendő. Ebben az összeg főkönyvi számaként a 3661-es anyagvásárlási főkönyvi számlát tüntették fel, nem pedig a magánszemély által nyújtott kölcsön könyvelésére szolgáló számot. Az iratokhoz nem került csatolásra, és a kiállítás időpontja sem ismert, de a tanúként kihallgatott Sz J revizor, akit a felperes elnöke - az alperes - kért fel a 2001. évi beszámoló elkészítésére talált a felperes bizonylatai között egy kiadási pénztárbizonylatot, amelyből úgy tűnt, hogy a H Kft. részére fizettek ki 15,000.000 Ft-ot „szállítói követelésként”, így csökkentve 15,000.000 Ft-tal a felperes pénztárkészletét, egyidejűleg a Kft-nek a felperessel szembeni követelését. A fenti összeg azonban a revizor megállapítása szerint nem jelent meg a Kft. folyószámláján, és nem is írta alá az összeg átvételét, ezért a revizor az összeget könyvelésileg visszavezettette a felperes pénztárába. Ha a Kft. részére kifizetés e bizonylat alapján nem történt, - más költséghelyet pedig nem jelöltek meg, amely az összeg hovaforrását bizonyítaná - hiányzott a felperes pénztárából 15,000.000 Ft, amelynek hiányát a tanú a 2002. április 29-án írt feljegyzésében kategórikusan állította. Ennek kézhezvétele után az alperes mint a felperes elnöke a hiány okainak feltárása érdekében semmit nem tett. Mindezek a körülmények erősítik az eljáró bíróságok által mérlegelt bizonyítékok mellett a felperes azon állítását, miszerint a 15,000.000 Ft nem folyt be önálló kölcsönként a felperes pénztárába.

Az alperes által vitatott másik szerződés a 2001. január 11-én kötött kölcsönszerződés felbontásának színleltisége volt és a 14,252.606 Ft kölcsön visszafizetése a felperes részéről.

Az eljáró bíróságok a bizonyítékok nem iratellenes, a logika alapvető szabályait nem sértő módon történő mérlegelésével jutottak arra a ténybeli következtetésre, hogy a fenti kölcsönszerződés felbontása 2011. december 31-én nem volt színlelt és az ebben foglalt kölcsön visszafizetése az alperes részére megtörtént. Az alperes által hivatkozott az a körülmény, miszerint a kölcsön visszafizetésére a szerződésben írt lejárat előtt került sor, nem volt egyedi eset. A 2000. március 2-án folyósított 10,000.000 Ft kölcsönt is jóval a 2001. március 1-i lejárat előtt fizette vissza a felperes. A lejárat előtti törlesztés a megállapodás színleltségének megállapítására nem alkalmas.

Az összeg visszafizetéséről a felperesnél 2001. december 31-én kiadási pénztárbizonylatot állítottak ki, amelyen az alperes az összeg készpénzben történő átvételét elismerte. G G-né tanú a 2009. június 3-án tartott tárgyaláson felvett jegyzőkönyvben állította, hogy 2001. december 31-én és nem máskor ténylegesen visszafizetésre került az alperes részére a kölcsön teljes összege. Az alperes

előadásán kívül semmi nem utalt arra, hogy a szerződést megszüntető okiratot visszatümozták, továbbá hogy az ekkor kiállított kiadási pénztárbizonylat nem a valós helyzetet rögzítette. A 2001. december 31-i megállapodást nem motiválhatta Sz J revizor 2002. áprilisában az alpereshez címzett levelének tartalma, mert ez a levél a kölcsön visszafizetését követően keletkezett.

A felperes a 2005. január 17-én kelt, az alperes jogi képviselőjéhez címzett levelében akként nyilatkozott, hogy a fenti összeg visszafizetését 2003. április 7. és május 5-e között összesen 15,000.000 Ft átutalásával teljesítették. A tárgyaláson történt kihallgatása során a fenti kijelentést azzal magyarázta, hogy a téves nyilatkozatot az okiratokba való betekintés nélkül tette. Állította, hogy az összeg átutalására nem a perbeli tartozás törlesztése érdekében került sor. Állította, az alperesnek mint a felperes akkor elnökének utasítására intézkedtek. A fenti előadást megerősítette S M-né tanú vallomása, aki állította, hogy az alperes vitt hozzá aláírás végett pénzügyi iratokat úgy, hogy maga nem is dolgozott a pénzügyi részlegen. Az elé tett okiratot azonban ennek ellenére mint beosztott aláírta. Sz J revizor a 2002. márciusában az alpereshez írt levelében úgy nyilatkozott, hogy a felperes egy „egyszemélyes” társaság, ami nyilvánvalóan azt takarhatta, hogy mindenben az elnök akarata érvényesült. Nevezett nyilatkozta továbbá, hogy az alperes mindenről tájékozódott, a felperesnél a kifizetések az ő jóváhagyásával történtek. Ezek az adatok is azt támasztják alá, hogy a 2001. december 31-i kifizetés valós kifizetés volt.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint annak a körülménynek, hogy a Sz J revizor által feltárt anomáliákat, a pénztár hiányait a felperesnél utóbb számszakilag milyen módon orvosolták, a jogvita elbírálása szempontjából nem volt jelentősége.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának /1/ bekezdése szerint köteles a felperesnek a felülvizsgálati eljárással okozott költségét megtéríteni. A felperes felülvizsgálati perköltsége a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a /2/ bekezdésének a) pontja, valamint /5/ és /6/ bekezdése szerint felszámítható arányos ügyvédi munkadíjat foglalja magában.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának /3/ bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának /2/ bekezdése és 15. §-ának /1/ bekezdése szerint az alperes köteles az államnak az adóhatóság felhívására megfizetni.

Budapest, 2011. november 15.

*Dr.Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke
Gyöngyösiné dr.Gyügyei Klára sk.előadó-bíró
Dr.Lőrincz Györgyné sk. bíró*